

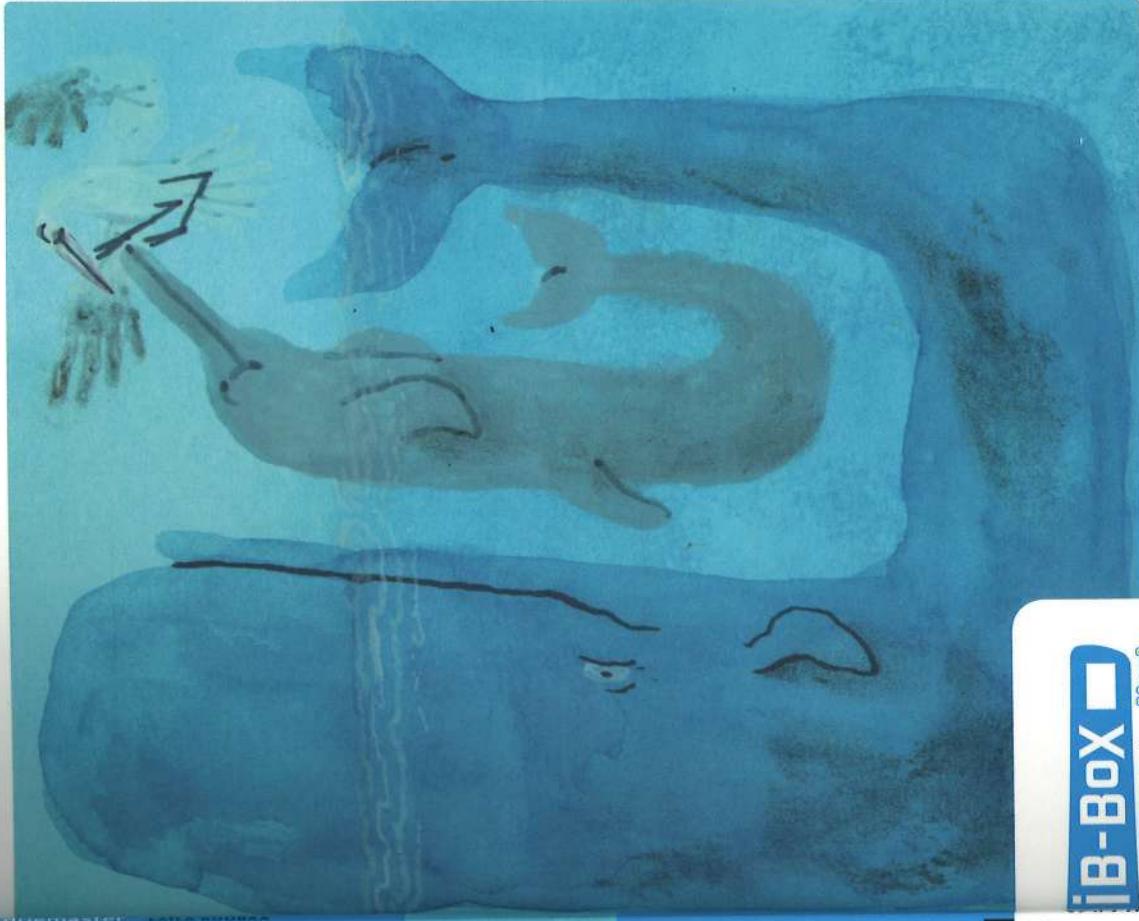
Walter Walvis en de driemaster

Laïla Koubaa en Korneel Detailleur

AVI E6 | AVI 8

Walter Walvis en de driemaster

Op een warme zomerdag wil Jan-van-gent waterskiën, zijn goede vriend Walter wil liever een partijtje scrabble spelen.
Wie krijgt zijn zin? En komt Jan-van-gent op tijd op het verjaardagsfeestje van zijn opa?
Een grappig verhaal over vriendschap.

BIB-BOX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
A Sanoma company

BIB-BOX

ook op **bingel**

1

Het was een mooie zomerdag. De zon stond hoog aan de hemel en het was broeierig heet. 'Wat kunnen we vandaag doen?' vroeg Jan-van-gent.

'Scrabble spelen?' stelde Walter voor en hij dook onder water.

'Het is veel te warm om scrabble te spelen!' zei Jan-van-gent beslist.

'Verstoppertje dan?' vroeg Walter, die terug aan de oppervlakte kwam. Hij blies een krachtige luchtstoot door zijn sputgat om af te koelen. Een grote, witte pluim water verfriste Walter en Jan-van-gent.

'Dat deden we gisteren al', ketste Jan-van-gent

het voorstel af met een zwaai van zijn zwart-

witte vleugel.

'Racen?' probeerde Walter.

'Hmm, dat deden we ergisteren. Ik wil iets nieuws, iets gedurfs!' zei Jan-van-gent vastberaden terwijl hij zijn lange en spitse kop strekte.

'Niets gevaelijks, hoop ik,' voegde Walter eraan toe, 'gedurfd, maar niet gevaelijk, wat zou dat kunnen zijn?'

Jan-van-gent stak zijn poot in de lucht en riep: 'Ik weet het!'

'Raadseltjes?' vroeg Walter.

'Wat is daar gedurfd aan?' pufte Jan-van-gent. 'Juist', zei Walter. 'Raadseltjes zijn niet gedurfd, maar ook niet gevaelijk.'

'We gaan waterskiën!' riep Jan-van-gent. 'En we vragen Dolfijn of hijzin heeft om mee te doen.' Jan-van-gent floot het aangesproken deuntje om Dolfijn te roepen.

'Waterskiën?' vroeg Walter. 'Maar we hebben helemaal geen ski's.'

'Ah nee? *Check this out!*' zei Jan-van-gent en hij wees fier naar zijn poten.

'En ik dan?' vroeg Walter. 'Ik heb helemaal geen poten.'

'We vinden er wel iets op', verzekerde Jan-van-gent. 'Ik zal het laten zien.'

Dolfijn hoorde van mijlenver het signaal. Daar was hij al.

Hij maakte een elegante tuimeling in de blauwe lucht. Walter en Jan-van-gent vergaapten zich altijd aan de spectaculaire sprongen die Dolfijn maakte.

'Gaan we weer verstoppertje spelen?' vroeg Dolfijn enthousiast en hij zwom een eindje kaarsrecht achteruit.

'Nee, we gaan waterskiën', zei Jan-van-gent. 'Waterskiën?' riep Dolfijn verbaasd. 'Hebben jullie al een touw?' En hij viel op zijn rug.

'Een touw?'

'Ja, om te waterskiën heb je een touw nodig.' Walter en Jan-van-gent keken elkaar verdwaasd in de ogen.

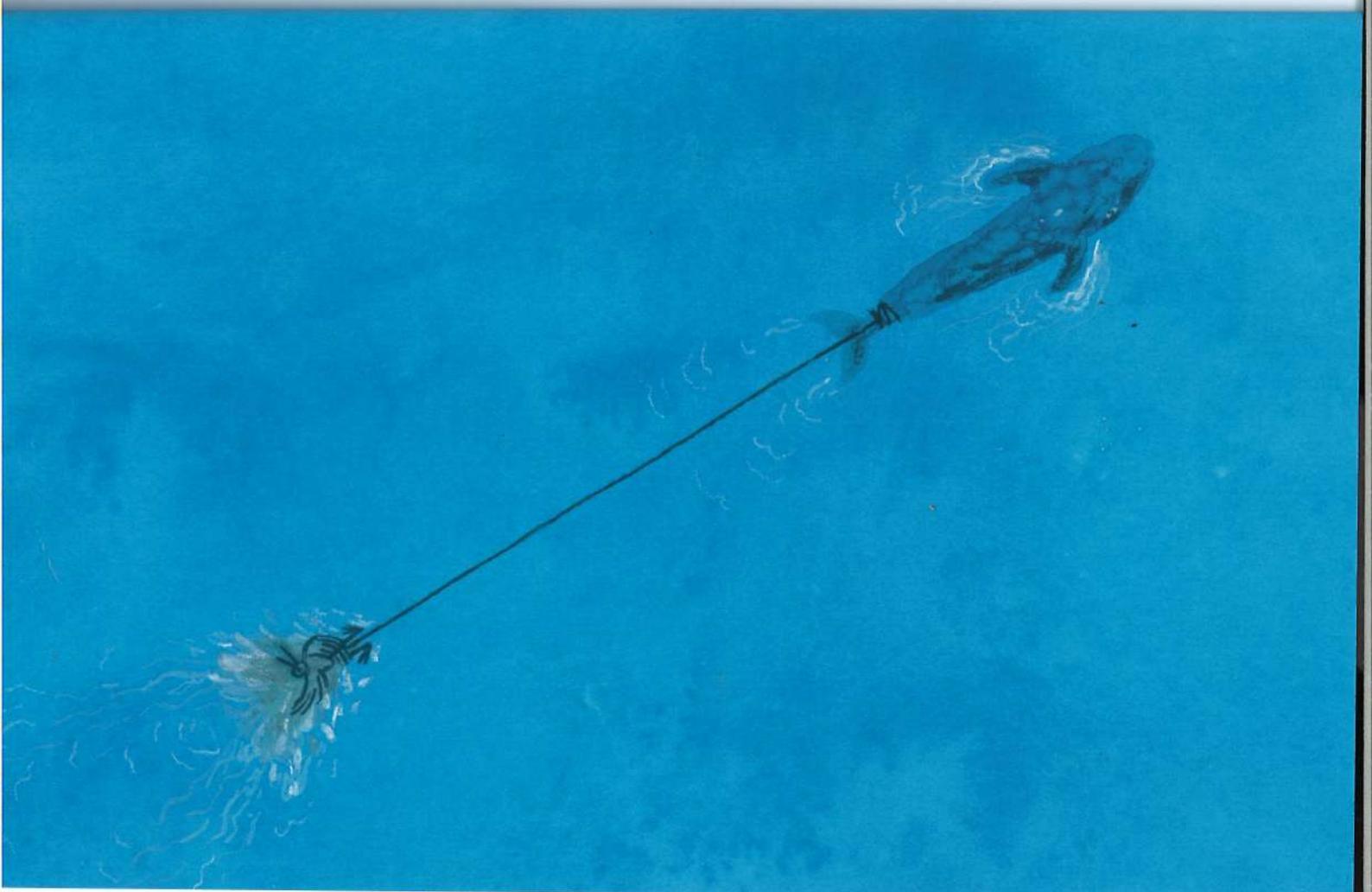
'Heb jij een touw?' vroeg Walter.

'Ik haal er wel een, stelletje klungels', zei Dolfijn en hij dook lachend onder water.

2

De oceaan was rustig. Jan-van-gent leunde lichtjes achterover op zijn zwemvliezen en hield het touw tussen hem en Dolfijn strak gespannen. Hij roetsjte uitbundig over de oceaan: op twee poten, dan een keer op de linkse alleen, en dan een keer op de rechtse. Walter lag wat verderop als springschans, als helling om over te springen. Met volle vaart gleed Jan-van-gent over Walters rug.

'Joehoe!' riep Jan-van-gent. 'Ik vlieg, ik vlieg!'
'Tja, je bent een vogel', zei Dolfijn droog.
'Zonder mijn vleugels te gebruiken, sufferd.'
'Mag ik ook?' vroeg Walter.
'Ik wil ook waterskiën', zei Dolfijn.

3

Jan-van-gent was door het dolle heen en gleed een, twee, drie, vier keer in volle vaart over Walters rug.

Walter werd wat ongeduldig. 'Wanneer is het mijn beurt?'

'We wisselen zo dadelijk', grinnikte Jan-van-gent. 'Ik doe het nog een keer. En deze keer ga ik nog hoger.'

'Ik heb het al helemaal onder de knie, nu is het mijn beurt', mopperde Walter.

'Zo dadelijk', zei Jan-van-gent. 'Kijk goed!' Jan-van-gent stelde zich voor de vijfde keer in positie. Daar ging hij!

Wat een snelheid!

Daar komen brokken van, dacht Walter, en nog voor hij Jan-van-gent kon bedaren had zijn vriend het touw losgelaten en buitelde hij door de lucht: 'Aaaaaaaah!'

Met een grote knal vloog Jan-van-gent tegen een rots aan. Walter en Dolfijn zwommen naar hem toe. Jan-van-gent zag overal sterretjes en kermde van de pijn.

'We moeten de dokter halen!' riep Walter.

'Nee, nee, geen dokter, niet Pulpo!'

'Ken jij een andere dokter? Pulpo is de beste dokter van de oceaan, hij weet vast raad.'

'Ik ga dood', jammerde Jan-van-gent.

'Niemand gaat hier dood. Je poot is gebroken, dat is alles', zei Dolfijn. 'Hij moet gespalkt worden.'

Walter zwom met Jan-van-gent tot aan het wrak van de driemaster terwijl Dolfijn de dokter ging halen. Jan-van-gent lag op Walters rug te dobberen in de stille, kalme oceaan. Zijn vleugels lagen wijd gespreid naast hem, zijn bek stond een beetje open.

Toen hij een meeuw hoorde schreeuwen, trok hij bleekweg. Hij huiverde van de gedachte dat Pulpo hem zou behandelen.

Pulpo had vreselijk gereedschap: vlijmscherpe messen en de grootste krabbenpoten die je je maar kon inbeelden.
Geslepen scharen van kreeften, om nog maar te zwijgen over de donkerblauwe inkt die hij als ontsmettingsmiddel gebruikte.

Het zweet brak hem uit.
Had hij maar naar Walter geluisterd, dan waren ze nu scrabble aan het spelen.

'Het gaat echt niet goed met me', zei Jan-van-gent. 'Ik begin te hallucineren.'

'Wat bedoel je?' vroeg Walter.

'Ik zie dansende fonteinen in de verte', piepte Jan-van-gent.

'Die zie ik ook, gekkerd. Dat is Dolfijn!'

Jan-van-gent deed alsof hij van zijn stokje viel.

'En zonder Pulpo', stelde Walter vast.

'Echt? Ben je zeker?'

Jan-van-gent ging rechtop zitten op Walters rug.

'Pulpo zit vast onder water. Ik weet het zeker. Net als een spin op de zeebodem, stilletjes op weg naar hier.'

Dolfijn vertelde dat Pulpo niet thuis was.

'Er was een spoedgeval. Zeehond staat op het punt te bevallen.'

'Dan doen we het zelf!' zei Walter beslist.

Op de driemaster was hout genoeg om de poot van Jan-van-gent te spalken.

'Hou op met zeuren, Jan, je bent toch geen doetje', zei Dolfijn streng.

Dolfijn ging meteen aan de slag en dook een plank op.

'Die is te lang voor mijn poot', bromde Jan-van-gent.

'Een momentje', zei Dolfijn. 'Ik maak ze korter.'

Dolfijn nam zijn karatehouding aan en sloeg met een vin de plank in twee.

'Ziezo.'

Hij hield een stuk van de plank naast de gebroken poot van Jan-van-gent.
'Perfect'

'Ik haal nog wat wier om de plank aan je poot te binden', zei Dolfijn en hij dook onder water.
'Ach', zei Jan-van-gent, 'met dat gewicht aan mijn poot kan ik vast niet meer vliegen.'
'Rustig maar, Jan, hou je kranig', zei Walter. 'Alles komt uiteindelijk goed.'

Dolfijn maakte het plankje rond de poot stevig vast met een lange slingerzeewier.
 'De pijn in je poot zal snel wegtrekken', zei Dolfijn. 'Nog even op je tanden bijten.'
 'Ik heb geen tanden', zei Jan-van-gent en ze schoten alle drie in de lach.
 'Au, au', riep Jan-van-gent, 'het doet pijn als ik lach!' Nu moesten ze nog meer lachen.

'Wat nu?' zei Jan-van-gent nadat ze uitgelachen waren. 'Ik zit hier mooi met een gebroken poot. Ik kan niet vliegen en ik moet vanavond naar het eiland. Mijn grootvader is jarig.'
 'Dan breng ik je toch', zei Walter. 'Dat heeft mijn oudovergrootvader ook gedaan.'
 'Ik kan me niet herinneren dat jouw oudovergrootvader mij naar het eiland heeft gebracht', mopperde Jan-van-gent.
 'Nee, mallerd, natuurlijk niet, hij heeft de schipbreukelingen van de driemaster naar het eiland gebracht.'
 'Vertel!' riepen Dolfijn en Jan-van-gent.

'Het was geen mooie zomerdag zoals vandaag.
De driemaster dobberde al maanden rond op
de grote oceaan. De kapitein was al die tijd op
zoek naar nieuw land. En plots zag een van zijn
matrozen helemaal bovenin het kraaiennest het
eiland. 'Land in zicht!' brulde hij. 'Land in zicht!'
Maar toen pakten donkere wolken zich boven de
oceaan samen en begon de wind te huilen en te
tieren.'

'De driemaster zwalpte op de grote golven en de stuurman kon hem niet meer de baas. Ineens hoorden ze een doffe, harde klap en even later stroomde het water door een groot gat in de romp naar binnen. Mijn oudovergrootvader zag het schip zinken en sneldet ter hulp. Hij kon de kapitein en een paar matrozen redden en bracht ze veilig op zijn rug naar het eiland. Zo zijn de eerste mensen op het eiland gekomen. En de mensen op het eiland zijn altijd onze vrienden gebleven.'

7

'Waarom zijn er dan mensen die op walvissen jagen?' wilde Jan-van-gent weten.

'Omdat de familie van de matrozen die mijn oudovergrootvader niet heeft kunnen redden, boos waren en hem wilden vangen.'

'En hebben ze hem kunnen vangen?' vroeg Dolfijn.

'Nee, de mensen van het eiland hebben hem altijd bescherm'd', zei Walter.

'Nou, dat is een beetje een stoer en een beetje een triest verhaal', zuchtte Jan-van-gent.

'Maar een, twee, drie, de pijn in mijn poot is riebedebie!'

'Heb je een cadeautje voor je opa?' vroeg Dolfijn.

'Euh ...' zuchtte Jan-van-gent.

'We maken een kleine driemaster met het hout van de grote driemaster! Dat vindt je opa vast leuk', zei Dolfijn.

Wat een verdraaid goed plan was dat! Dolfijn dook nog een paar planken en wat stof op en bracht alles naar boven.
Jan-van-gent schikte het materiaal mooi op Walters rug.

De grote stukken bij de grote stukken, de kleine bij de kleine, het wier bij het wier en de stof bij de stof.

Dolfijn en Jan-van-gent knutselden tot ze een prachtige driemaster hadden.

Walter was hun tafel.

'Misschien kun je erin varen', stelde Walter voor.
Hij liet de driemaster te water en hielp Jan-van-gent erin. En ja hoor, hij voer echt op de grote oceaan.

'Ik ben de kapitein met het houten been!' riep Jan-van-gent. 'Land in zicht, land in zicht!'

9

De hemelkleurde rood. De zon hing laag boven het eiland.

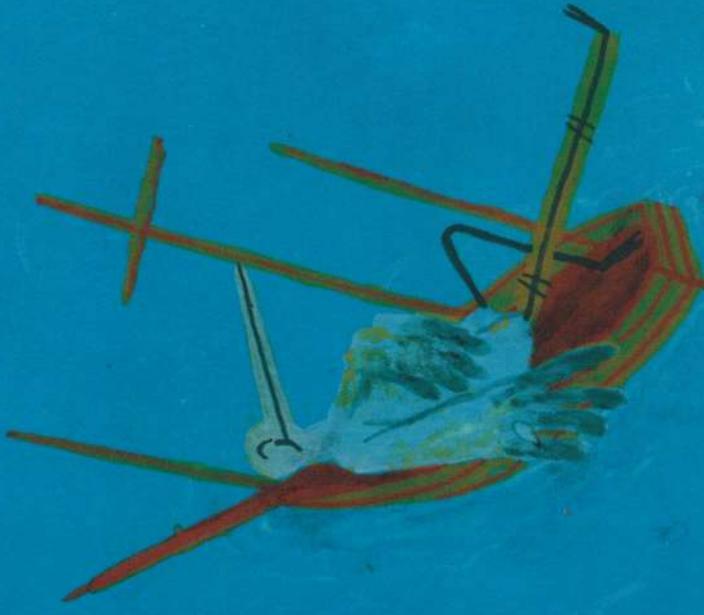
'Wat was dat een leuke dag', zei Dolfijn.

'Ja', vond ook Walter.

'Nou,' zei Jan-van-gent, 'ik zit wel met een gebroken poot.'

'En je moet nog naar een familiefeestje', zei Walter. 'Kom, ik breng je naar het eiland.'

'Niks van', zei Jan-van-gent. 'Ik kan niet vliegen, niet duiken en niet waterskiën, maar ik kan wel varen.'

'Het eiland is nog een heel eind weg. Met die gebroken poot van jou zul je niet ver geraken', zei Walter. 'Ik breng je tot voor de kust, vandaar kun je verder varen.'

Dat vond Jan-van-gent een goed plan. Dolfijn besloot hen te vergezellen.

Onderweg kwamen ze Pulpo tegen.

'Is alles goed, Jan-van-gent?' wilde hij weten.

'Ja hoor', verzekerde Jan-van-gent hem. Dolfijn en Walter glommen van trots: 'Vandaag waren wij de dokters van dienst.'

'Dat is fijn', zei Pulpo. 'En goed om weten. Als ik in de toekomst assistenten nodig heb, kan ik een beroep op jullie doen.'

'Zeer zeker, vanaf vandaag weten wij alles van poten spalken!' zeiden Dolfijn en Walter kordaat.

'Dat klinkt goed, jongens. Ik zou nog wat langer willen praten, maar mijn vrouw heeft vandaag kreeft klaargemaakt.'

Dolfijn en Walter wilden nog vragen hoe het met Zeehond was, maar Pulpo was al weg.

10

In de verte zinderde een rode gloed. Toen ze dichter kwamen, zagen de drie vrienden een vuurwerk van kleuren. In de palmbomen op het witte strand dansten vrolijke lampionnen en slanke slingers. De hele familie was druk in de weer met het dekken van een lange tafel. Ze brachten haringtaart en zeewierlimonade, koekjes van sardines en ansjovispap, haaienvinnensoep en pralines gevuld met lompviseieren aan.

Jan-van-gent kreeg er het water van in de mond.
'Wens je opa een gelukkige verjaardag van ons',
zei Walter. 'En vertel ons zeker wat hij van je boot vond.'

'Gaan jullie niet mee?' smeekte Jan-van-gent.
'Nee, we moeten nu echt naar huis', zeiden
Walter en Dolfijn in koor.
'Ik hoop dat er bij ons geen kwallen op het menu staan', zuchtte Walter.

Over auteur Läïla Koubaa

Ik ben Läïla (=nacht) Koubaa en ik ben gek op de sprookjes van duizend-en-één-nacht, in het Arabisch *elf laila wa laila*. Mijn vader is Tunisiër, mijn moeder Belgische. Ik ben opgegroeid in een heel klein West-Vlaams dorpje met 150 inwoners. Elke zomer ging ik met mijn grote zus naar Tunis, waar er meer dan één miljoen mensen wonen. Dat was spannend. Ik miste mijn Belgische vrienden maar was heel blij om mijn familie terug te zien. In Tunisië gingen we elke dag naar zee. Ik ben verliefd op de zee, de zee is een gedicht. Elke avond vertelden mijn nicht of mijn tantes mij verhalen. Uren kon ik verwonderd en vol bewondering naar hen luisteren. Soms viel ik in slaap en breide ik er in mijn droom een vervolg aan vast.

Ik heb twee kinderen: Luna-Qmar (= Maan-Maan) en Ramón (= stoere beschermher). Het zijn mijn hartendiefjes en elke dag vertellen we elkaar verhalen met woorden of met tekeningen. Mijn man, Bart Koubaa, is ook schrijver. Hij schrijft romans, dat zijn boeken voor volwassenen. De woorden vloeien uit zijn pen en vormen een zee waar ik met plezier in duik.

In 2013 verscheen mijn debuut 'Azizi en de kleine blauwe vogel' bij Book Island. In maart 2015 verscheen 'Ik wil niet naar Marokko!' bij uitgeverij Studio Sesam. Het is een grappig boek over opgroeiens in twee culturen. In oktober 2015 verscheen 'Hoger dan de bergen en dieper dan de zee', een beeldroman voor groot en klein over liefde en migratie, bij Uitgeverij Vrijdag.

Mijn mailadres: laila.koubaa@telenet.be. Af toe vind je mij op Facebook.

Andere boeken van Läïla in BiB-BoX:
■ Lam met friet gaat niet   ◆ Tariek, Leila en de blauwe maan

'Ik heb zin in vliegende vissen', zei Dolfijn.
'Mmm, klinkt lekker. Veel geluk met het vangen!'
'Dank je! Wie weet vliegt er straks wel een voor mijn neus. Een lekker voorgerechtje', lachte Dolfijn en hij knipoogde naar Walter en Jan-van-Gent. 'Tot morgen, vrienden!'

Ook Walter nam afscheid en zwom snel naar huis.

'Zo, jongen, net op tijd', zei Walters moeder. 'Papa heeft een hele school haringen gevangen en er is plankton zoveel je wilt.'
'Hoera!' juichte Walter.
Hij at zijn buik rond, tot hij geen pap meer kon zeggen.

De zon ging onder, de duisternis vleide zich over de oceaan en het werd heel donker, pikkedonker. En in de verte kon je een pasgeboren zeehondje horen wenen.